

מסורת הש"ס

(א) חוספתא דכלים ד"ק פ"א
ה"ט, (ב) חולין מט.
(ג) [פסחים ה. ו"א] (ד) לעיל
נב: (ה) ז"ל ממזין, (ו) לעיל
קב: (ז) [ע"ז לב:]
(ח) בסי': כל, (ט) [פסחים
עו, י] (י) [אמור פ"ה ג,
במדבר
כח, מ] (יא) [המחוס
ומציבו את הסמינים]

תורה אור השלם

1. וַיָּבֹאוּ הַכֹּהֲנִים
לִפְנֵימָה בֵּית י' לְטוֹר
וַיִּזְצִיאוּ אֶת כָּל הַשְּׂמֹנֶה
אֲשֶׁר מָצְאוּ בְּהִיבֹל י'
וַיִּחְצֹר בֵּית י' וַיִּקְבְּלוּ
לְהוֹיֵם לְהוֹצִיא לַנֶּחֶל
קִרְרֹן חֲרוֹץ;

2. אַךְ אֵל הַפְּרִכָּת לֹא
יָבֹא וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵגֵשׁ
בִּי מוֹם בּוֹ וְלֹא יִחָלֵל אֶת
מִקְדָּשִׁי וְיִקְרַן י' אֶת
מִקְדָּשִׁי: וְכִי אָנִי כֹהֵן

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ויבא
ההנים לפנימה: (ג) ד"ה
הלא אשמי וכו' מקשי
הקדוש וגו' לא יגש כי
מזב ומשקין ליה
אקרא: (ג) ד"ה המשותפות
וכו' מתקן הסדר ואמר כי
מ"ה מפני הטורעין מפני
טועי המדים: (ב) ד"ה
שמיא: (ה) תוס' ד"ה א"ר
ויחזן וכו' כמנא ומפליג
בין מכניס למציא דלון
מילת:

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

טמא נכנס דהא אישר
ענבודת הצבור. בפי' א'
מכסת יומא גרסי' אימר
טומאת המת בר נחמ
אמר היתר היא בצבור.
אוסקנה לן טומאת המת
בצבור חרומא שריה.
ותניא נשא אהיק את עין
הקדשים וכי אייה עין הוא
נשא אם עין פגול וכי'
הא אינו נושא אלא עין
טומאה שהותרה מכללה
בצבור. והומכסת פסחים
בפי' אלו בדריס פסח
דוחין את השבת גרסי'
ופסח יהיה מנא לן כליל'
יכול לא יהו עושין את
השני אלא טמאין דהו'
דהא הכי קאמי' אינו נדבר

לפסח שניי אלא עושין בטו
נטמא קהל או רובו או שהיו
מן התורה, דכתיב כל איש

משלך נתנו לך. ר' שמעון א
אלפים אמה (3) אותם שמדרו
דלא קשיר

100% KZ

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

אמר רבי יוחנן. לענין עיולי כולי עלמא המכנים שרץ חייב ולענין להוציא הנמנא בעורה בשבת באפי קרא פליגי: ויבאו הכהנים ^(ה) פנימי בים ה' בהיכל ויוציאו הטומאה. ע"ו ומקורבומיה שהן מטמאין באהל^ל: לאחר בים ה'. עורה: ויקבלו הלויים להוציא משם

לנלל קדונו. אבל כהנים אחרים לא מיטמאין א"ע"ם שהיו ר"ריס לאנשים הרבה אלו מו"לאין מן ההיכל לעזרה ואילו משם ולחוץ לזים הוא דמיטמאין ולא כהנים. בן ננס סבר מדאשתי טומאת עזרה מכהנים לזים שמע עומה היכל דאיתא בעזרה לא מפקין ליה בעזרה אלא מהדריין אהמירא ובשבת נמי לא דחינן שבות: טומאה בעזרה ליתא. כלומר היכל דאיתא התם לא חמירא כולי האי: דלא אפשר. בהיכל לא עיילי לזים דאפי' כהנים אסירי למיעל אלא לעבודה כדכתב (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש זה היכל מצית לפורכת ועת לפני זופלים: או לא מומאין לכהנים. שהרי אפשר בלזים אבל לשאוי עד אורתא לא: מסייע כהני.

דלמזבח לעשות ריקני
 א אך חלק = מצוה בת
 נכנסין בעלי מומין מו
 כהנים אין ישראלים ל
 בר אשי אמר רב ממא
 מום נכנס דהא איש
 היבא קאי התם קאי ד
 ר' שמעון אומר אפי' ר
 המדות מפני המועים
 שלא התירו לך אלא
 קושרה ואמר ליה ר
 ליה רבנן קשי
 הדרן עלך ה

ת"ל שוב לחם קרא אחרינא כתיב צמריה לחם אלהיו מקדשי הקדש
הוא אישכרי באכילת קדשים. מהאי קרא לחם אלהיו מקדשי הקדשים
מודרין מדת: מפני טועי המדרש. שמה יטעו זה הלכך מקלרין אותה
בחק אלפים ט"ו אמות כדפרישית צמי שהוילאוהו (עלי דף נד). ל"א ח
התחום הסימני ומליציין. בחק התחום שאם יצא לא חשד איסורא: ויני
טעמא למילתיה דלא תימא מיכל לא בציסור שנת אלא מעשי נתינו לו ו
כנור שנפסקה ופליג רבי שמעון ואמר צברייתא עונשה ואמר
אלא שבות ובתרתא מיפלגא מילתא דרבי שמעון רישא במחשך ו
אע"פ שהקלתי במחשך חוץ לתחום מחמיר אני צנינא כנור
דאסוי לירי חיוב חטאת. במדינה (ו)
הדרן עלך המוצא תפילין

מר התם קאי בהא דתנן מי שהשיך חרץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס. רבי שמעון אומר התחום יתר מזה, וכאילו מכלל תחומין הן ולפיכך התירו לך. שלא התירו לך אלא משום שבוטא. היא ולא אחיא לידו חיוב חטאת. אלא משום שבוטא לא גזרו בה רבנן. דכל מקום דהתירו לא

(א) נראה מזה דרבינו גרסא במשנה להיפך דר"ע סבר ד

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו¹ ויבאו הכהנים לפנימה בית ה' לטהר ויוציאו את כל הטומאה אשר מצאו בהיכל ה' לחצר בית ה' ויקבלו הלויים להוציא לנחל קדרון חוצה מר סבר מדאשתני בעזרה בלויים טומאה בעזרה ליכא ומר סבר עד היכא דלא אפשר בלויים מפקי כהנים השתא דאפשר בלויים תו לא מטמאי כהנים⁶ תנו רבנן⁷ הכל נכנסין בהיכל לבנות לתקן ולהוציא את הטומאה ומצוה בכהנים אם אין שם כהנים נכנסין לזים אין שם לזים נכנסין ישראלים ואידי ואידי טהורין אין טמאין לא אמר רב הונא⁸ רב כהנא מסייע כהני דתני רב כהנא מתוך שנאמר² אך אל הפרוכת לא יבא יכול לא יהו כהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם ולמזבחה לעשות ריקועי פחים תלמוד לומר⁹ אך חלק² מצוה בתמימים אין שם תמימים

ונכנסין בעלי מומין מצוה במהורין אין שם פ
כהנים אין ישראלים לא איבעיא להו ממא וב
בר אשי אמר רב ממא נכנס דהא אישתרי בעמ
מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים: רב
היכא קאי התם קאי דתנן ^א מי שהחשיך חוץ ל
ר' שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנס ל
המדות מפני הטועים דקאמר תנא קמא לא י
שלא התירו לך אלא משום שבות: היכא ק
^א קושרה ואמר ליה רבי שמעון עונבה עניבה
ליה רבנן קשירה דאיתי לדי חוב חמ

הדרך עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

לחם אלהיו מקדשי הקדשים וסמין ליה אקרא קמא דנשתמע הכי לא יגש להקריב לחם אלהיו:
 נחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: **המאזוז.** ^(א) מודדין התחומין ומניצין סימן כשהן
 יעו צה הלך מקצרין אותה נמלא שעדיין התחום לא הגיע ומי שהשיך לו חוץ לתחום כבר נכנס
 והוא אזהרה (לעיל דף צג.). ל"א מפני הטועין שזוכין ויוצאין וחוזרין ונכנסין לפיכך מקצרין המודדין את
 חס יאל לא עבדי אקורא: **יגמ.** המשלך תנו לך שכר הוא תמוך תחומו והכא אתא ר' שמעון למיתב
 ודור שבת אלא משלו נמתי לו והכא נקט לה משום פלוגתא דיימא כנור כדמפרש ואזיל: **קושר.** בנימא
 ד צברייתא עובדי ואמר הכא טעמא למילתא ופליג אתנא דלעיל ואמר לא הותרו במקדש
 בצי שמעון רישא צמחשא חוץ לתחום וסופא צנימא כנור והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא
 דהמאזוז אני צנימא כנור להכא משלך תנו לך אבל כלל לא התירו אלא שבות: **קשיא**
 די חיוב חטא. **במדינה** ^(א) גזרה שמה יחשור קשר של קיימא:

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

בליים. אם אין שם ליום נכנסין ישראלים. אמר רב הונא דב כהנא דכהנא הוא ומסייע כתיב. וזו היא אשתיי יאכלי קדשים. וזהו שם וזמן הקדשים יאכלי. מליקא לא. ורפא' כיצד צולין שנינו

לא. ורפא' כיצד צולין שנינו
זו היא אשתיי יאכלי קדשים. וזהו
שם וזמן הקדשים יאכלי. מליקא לא.

אמר אחת לא יכנס. רבי שמעון אומר אפי' ממש ציבור לא יכנס. שאין המסורות מצדצות את המידות מפני טרעוין. כלומר הניחו
לך. כי יתורו לא יאכל משהבית. וזהו דבריו הלא מבשה וזה שביב [על] שגור תנא קמך קרשיתין. איך קשורה לאידי אידי חיובי
בדור. רבי כרמי. לא יכנס הדתיוני לא הניחו שם ממש שגורו מזה שגורו ולי מושת שבות הוא. איך תבטול אשתיי יאכלי קדשים

בין

קה.

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו. פירש צוקנטרס שצא למרח דכולי עלמא מכנים שרץ חייב ולענין הולאת טעומאה פליגי ומימא לכלאורה אין חילוק דלי מכנים שרץ חייב הוא הדין דמוזר להוליא מוישלחו מן המהנה דכל היכא דקרינן לא יטמאו ולא טמא מוכני קרינן וישלחו וא"כ מאי טעמא דאחן דלמך דלמך מעורה לא וגרסה דמילתא באפי נפשה היא ולא קאי לדחויי הא דקאמר לעיל כתנאי: (א) ופליגי בין במוכנים בין במוזרין דאין חילוק דפירשנו אלא בא לאסמוכי קרא למאן דלמך חייב ולמאן דלמך פטור:

אמר ר' שמעון יבנה. והי קאמר ליה רבי שמעון לתנא קמא אע"פ שמיקל אני במחשך חוץ לתחום מחמיר אני בזימית הכנור דהתם לאו קולא הוא אלא משלך נמנו לך וגם כאן לא נמנו לך אלא משלך דהיינו עניבה דהוה דברי המותר והא דנטר עד הכא משום דבעי לאסוקי מיילי דבמקדש אצל כל בנידיה;

הדרו ילד המוצא חתולי

וּסְלִיקָא לֵה מַסְכַּת עִירוּבֵיז

נכנסין בעלי מומין מצוה בטהורין אין שם טהורין נכנסין ממאין אידי ואידי כהנים אין ישראלים לא איבעיא להו טמא ובעל מום איזו מהן נכנס רב חייא בר אשי אמר רב טמא נכנס דהא אישתרי בעבודת ציבור ר' אלעזר אומר: בעל מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים: רבי שמעון אומר וכו': רבי שמעון היכא קאי התם קאי דתנן ^ג מי שהחשיך חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס ר' שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנס לפי שאין המשוחות ^ד ממזעין את המדות מפני הטועים דקאמר תנא קמא לא יכנס ואמר ליה רבי שמעון יכנס: שלא התירו לך אלא משום שבות: היכא קאי התם קאי דקאמר תנא קמא ^ה קושרה ואמר ליה רבי שמעון עונבה עניבה דלא אתי לידי חיוב חמאת שרו ליה רבנן קשירה דאתי לידי חיוב חמאת לא שרו ליה רבנן:

הדרך עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

לחם אלהיו מקדשי הקדשים וסמין ליה אקרא קמא דנשתמע הכי לא יגש להקריב לחם אלהיו:
 נחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: **המאזוז.** ^(א) מודדין התחומין ומניצין סימן כשהן
 יעו צה הלך מקצרין אותה נמלא שעדיין התחום לא הגיע ומי שהשיך לו חוץ לתחום כבר נכנס
 והוא אורו (על דף 33). ל"א מפי הטועין שזוכין ויוצאין וחוזרין ונכנסין לפיכך מקצרין המודדין את
 ס' יאל לא עבדי אקורא: **יגמ.** המשלך תנו לך שכר הוא כמור תחומו והכא אתא ר' שמעון למיתב
 ודור שבת אלא משלו נמתי לו והכא נקט לה משום פלוגתא דיימא כנור כדמפרש ואזיל: **קושר.** בנימא
 ד צברייתא עובדי ואמר הכא טעמא למילתא ופליג אתנא דלעיל ואמר לא הותרו במקדש
 ב' שמעון רישא צמחשא חוץ לתחום וסופא בנימא כנור והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא
 דמחורא אני בנימא כנור להכא משלך תנו לו כל אכל ואלו לא הותרו אלא שבות: **קשיא**
 די חיוב חטא. **במדינה** ^(א) גזרה שם יחשור קשר של קיימא:

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

בליים. אם אין שם ליום נכנסין ישראלים. אמר רב הונא דב כהנא דכהנא הוא ומסייע כתיב. וזו היא אשתיי יאכלי קדשים. וזהו שם וזמן הקדשים יאכלי. מליקא לא. ורבה כיצד צולין שנינו
 אמר אחא לא יכנס. רבי שמעון אומר אפי' ממש ציבורא יכנס. שאין המסורות מצדצות את המידות מפני טרעוין. כלומר הניחו
 לך. כל יתורין לאו אלא משפט. וזה דבריו הלא במשנה וזה שזכיר [על] שנתן תנא קמא קדושים. לאי קשורה לאורי אידי חיובי
 ודבר רבנן. כלל מוסד הדתיות לא הניחו שם ממש שואבו מזה שנונו ולי מושט שבות הוא. כלל תיבומא אשתיי יאכלי קדשים
 עבד ציבורא. אליעזר אמי בעל מוס נכנס דאורי אשתיי רבא בנכנס. מאי ר' שמעון א

בין

עין משפט
נר מצוה

עַח אַ ב ג מ״י פ״ו מהל'
צִית הַצְמִירָה הַלְכָה
כג:

מוסף רש"י

[illegible]

הדרן עלך מסכת
ערובין

רררר חחחח

א"ר יוחנן ושניהם מקרא
היו דרשו ויבאו הכהנים
שנימה בית ה' לטהר
ויעוצו את כל הטומאה
מצאו בבית ה' ויבטלו
התוצר בית ה' ויבטלו
ההלים להוציא את כל
עקבותיו חוצה. (פ) ר' עקיבא
במדרשו הכהנים מן
ההילול על התוצר בית ה',
מבטלים דעודה את קבלה
ר' שמעון בן גמליאל
במדרשו כהנים על אישור
הכסות הילול שמטין לה
בחוזה, אבל ר' חזקוני,
אישור בלילות מן
השמטין לה לכהנים. ת"ר
הכלה נכסין לתקן רבנות
אשר חטאם, ור' יושא, ארבע
הנכסין לרועי חטאם, ור' חזקוני
במדרשו כהנים על אישור
הכסות נכסין לרועי חטאם.

רב כהנא אך אל הפרוכת
וירקיעין למזבח ת"ל אך
טמאין, ואילו ואילו כהנים
אנכנס דהא אישתרי ליה
אר כל שהיתירו לך חכמים
דום שלא הכניסוהו במקום
שאת גזר בה רבנן, עניבה
חא לא